

[Hartvig Frisch.]

gelse af Forstyrrelser, der kan volde Skade under de i Forvejen vanskelige Afsætningsforhold.“

Dette var Slutningsordene i en Aabningstale, hvori Linierne var trukket op for et fornyet Lovgivningsarbejde til Støtte for Landbruget, for en fortsat Kamp mod Arbejdsløsheden med særlig Støtte til Fortsættelsen af Boligbyggeriet, for en Revision af Valutaloven med det Formaal at indføre Lempelser, for Bevarelse af Arbejds-kraften paa Landet ved Forbedring af Boligforholdene og ved Udvidelse af den landbrugsfaglige Undervisning og Uddannelse, for en Lovgivning af Arbejdernes Ferieforhold og for Ændringer i Ulykkesforsikringsloven foruden en Række mindre Lovgivningssemner.

Jeg ved ikke, om Rigsdagens Medlemmer her er bekendt med, hvordan det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ved det afholdte Landsmøde omtalte Statsministerens Aabningstale. Han sagde: Den vil jeg ikke svare paa eller gaa ind paa.

„Staklen sagde jo ingenting.“

Det er refereret i „Aarhus Stiftstidende“ med Tilføjelsen: „Stormende Jubel“. Jeg vil gerne her gøre en Bemærkning om denne Udtalelse. Naar man som det ærede Medlem har ført sit Parti saaledes, at det er gaaet tilbage Valg efter Valg, naar man selv som Formand staar i et Parti med de Vanskeligheder, det ærede Medlem staar med, og naar man i den offentlige Mening indtager den — maaske charme fyldte Stilling, men samtidig den meget beskedne Stilling, det ærede Medlem indtager, saa bør man være meget varsom med at bruge en saadan Udtalelse som: Staklen sagde ingenting. For dette Ord kan nemt blive hængende paa en selv, med den Stilling, som det ærede Medlem har i dansk Politik.

Jeg finder, at i alle disse vigtige Foranstaltninger, som her paatænkes, skulde der være et Arbejdsstof, som meget vel skulde kunne samle store Dele af den danske Rigsdag, og jeg erklærer paa mit Partis Vegne, at vi er villige til et saadant Samarbejde. Hverken Regeringen eller Regeringspartierne ser nogen Dyd eller Fordel ved at gennemføre Love mod Oppositionspartiernes Stemmer. Her er fri Plads baade for Kritik og Indvendinger, men Virkningen

deraf afhænger selvfølgelig af Indvendingernes Vægt og af den oprigtige Samfundsbetragtning, der indeholdes i dem.

Den naturligste Form for et saadant udvidet Samarbejde her paa Rigsdagen ud over Regeringspartiernes Kreds vilde selvfølgelig være et Samarbejde mellem Arbejder og Bonde. Det er fremhævet gennem hele sidste Rigsdagssamling, og der er jo ikke uden Grund rundt omkring henvist til de Resultater, et saadant Samarbejde har bragt i Sverige. Da jeg lige i Begyndelsen af Maaneden kom hjem fra Genève, fandt jeg i Det frie Folkepartis Organ „Nordjysk Tidende“ en ledende Artikel med et Indhold, som overraskede mig, fordi Tonen var helt ny fra den Kant. Jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til et Citat heraf. Der skrives heri:

„Skal man ind paa Vejen til Samarbejde, vil det være nødvendigt at glemme Fortidens Kampe og med god Vilje søge den nye Indstilling, der søger af ærlig Vilje at forstaa hinandens Vanskeligheder og Synspunkter — thi da vil det ganske givet, især hvis det var muligt at faa Landboerne til at acceptere de socialistiske økonomiske Grundsynspunkter — betyde store Fordele, baade for Arbejder og Bonde. — Det vil være klogt af Landboerne at tage imod Statsministerens Indbydelse til Samarbejde. Som den kloge og fremsynede Strateg har Stauning straks indset, at den naturlige Fremtidsblok maa bestaa af Arbejdere og Bønder. Denne nye ønskelige Indstilling over for Regeringen var det i særlig Grad ønskeligt, om de Rigsdagsmænd, der særligt er valgte af Landbrugerne, samt Landbrugets øverste Spidser, vilde befitte sig paa, saaledes at der fra Bondehærene blev rakt Hænder ud mod Stauning med Tilbud om Vilje til venskabeligt og fordrageligt Samarbejde. Dette maa være Vejen, hvis der skal ske det, Tiden kræver.“

Jeg synes, at denne Tankegang i „Nordjysk Tidende“ er baade ny og frisk. Og i Betragtning af, at vi staar over for Udløbet og eventuelt Fornyelsen af alle de gældende Ordninger vedrørende Kød, Korn, Smør og Flæsk og over for en ny Drøftelse af en Gældsordning for Landbruget, skulde man tro, at der ogsaa inden for Landboernes